

THE IMPACT OF GLOBALISM ON RELIGIOUS DENOMINATIONS

Nicolae Iuga

Prof. PhD., Associate Researcher Gr. I „Constantin Rădulescu-Motru”Philosophy Institute, Romanian Academy

*Abstract:*The economic and political phenomena specific to globalization are complex and unfold on a planetary scale. These phenomena also exert influence on the religions existing on the whole planet. From a religious point of view, in the Western civilization it can be observed that people are becoming more and more self-sufficient, mercantile and secularized about themselves. Then there is a tendency within the same religions to attenuate confessional differences and ecumenical cooperation.

At the same time, interesting developments are taking place within Judaism. It can even be said that Judaism aspires to the status of religion of particular importance on a global level. In October 2004, a group of rabbis representing various Orthodox Jewish communities in Israel, performed a religious ceremony in the city of Tiberias, on the shore of the Sea of Galilee, where the last headquarters of the ancient Sanhedrin were supposed to have been. They argued, on that occasion, that they laid the foundations for the rebirth of the old Sanhedrin, according to the principles set forth by the renowned medieval scholar Moses Maimonides. The new Sanhedrin would urge to play the role of interface between religion and politics, aiming to rebuild the Temple in Jerusalem and to call on the other Monotheist religions, Christianity and Islam, to worship the same unique God revealed to Moses on Mount Sinai.

Keywords: Christianity, secularization, Judaism, the New Sanhedrin, Noah's commandments, Messianic Judaism, the Third Temple.

1. O aparentă resurecție a sentimentelor religioase creștine

O afirmație, atribuită vag lui A. Marlaux și care a devenit folclor, spunea că secolul XXI sau va fi unul religios, sau nu va fi (nu va exista) deloc. Afirmația în cauză a fost făcută pe la începutul anilor '50, în contextul începerii războiului rece și se referea implicit la posibilitatea izbucnirii unui al treilea război mondial. Posibilitățile tehnice pentru război, înzestrarea unor state cu arme de ucidere în masă, combinate cu atrofierea sentimentelor umane provocată de războiul abia încheiat, au ajuns să amenințe însăși supraviețuirea umanității ca specie. În prima jumătate a secolului XX, conducerile unor state s-au făcut vinovate de moartea a zeci de milioane de oameni și au comis tentative de exterminare a unor popoare în întregul lor. Dacă aceste tendințe se vor manifesta și în secolul XXI, atunci civilizația umană riscă să dispară. Sensul afirmației lui Marlaux este că acest risc va putea fi evitat, în ipoteza renașterii sentimentului religios, care ar implica și o morală cu valențe umaniste și universaliste, o morală a necondiționatului, care ar tempera și contrabalansa pornirea distructivă, de fapt autodistructivă a omului. Și Malraux nu este singurul care a făcut un astfel de raționament. În aceeași manieră s-a pronunțat și Albert Einstein. Întrebat fiind în SUA de către un jurnalist cum vede el un al treilea război mondial, savantul a răspuns că nu știe cum va arăta al treilea război mondial, dar că este sigur că al patrulea se va purta cu bâte și pietre. Ideea era că o confruntare militară, care să pună în joc tot armamentul existent, să-l utilizeze în mod real, nu doar ca factor psihologic de descurajare, ar provoca distrugerii de așa natură încât i-ar arunca pe puținii supraviețuitori înapoi în preistorie.

Totuși, o renaștere bruscă și spontană a sentimentului religios la sfârșit de secol XX și început de secol XXI este o realitate de ordinul evidenței. Contestarea totalitarismului ateu în statele foste comuniste din Europa centrală a fost complementară cu puternice manifestări de ordin religios, după cum azi contestarea modului de viață occidental în statele islamice este una de factură curat religioasă. Moda parastaselor anticomuniste cu soboare de preoți nu a fost inventată în România în 1990, ci mai devreme în Polonia. Faptul poate părea cu atât mai surprinzător, cu cât vine după o diminuare succesivă a rolului pe care îl mai joacă religia în configurarea civilizației europene. În aproximativ două secole s-au produs trei decăderi semnificative. Secolul al XVIII-lea, zis al Luminilor, s-a încheiat cu programul laic, anticlerical și ateu al Revoluției franceze. Secolul al XIX-lea, mai cu seamă în a doua jumătate a sa, a fost secolul pozitivismului, al constituirii științelor experimentale, al darwinismului în biologie și al ateismului marxist în științele sociale. Apoi, secolul XX a a fost o epocă a ideologiilor, nu a religiei. Ideologia, gândită ca depozitar al adevărului absolut, a fost pusă mai presus decât Revelația, iar partidul unic mai presus decât Biserica¹. Războaiele secolului XX nu s-au purtat pentru cauze religioase sau pentru locuri sfinte, ci în mod explicit pentru comunizarea proprietății, pentru spațiu vital sau pentru acapararea resurselor de petrol.

Sentimentul religios a renăscut, paradoxal, valorificat fiind în calitate de componentă a specificului național de către țări din centrul și estul Europei, în cursul schimbărilor politice de după 1990, exact într-un moment istoric caracterizat printr-o reducere a ponderii paradigmei naționale în favoarea Uniunii Europene. În contextul acestor prefaceri de profunzime și de durată, unele națiuni își caută disperat noi elemente identitare, evoluând până la transformarea acestor elemente în motive de confruntare și cauze de război, cazul fostei Iugoslavii fiind unul relevant în acest sens. Fosta Iugoslavie a început să se destrame prin războiul declanșat între sârbii ortodocși pe de o parte și alte naționalități musulmane sau catolice pe de altă parte. Totodată, s-a putut constata o resurrecție a spiritului religios și la alte civilizații, în afara celei creștine.

2. Erodarea din exterior a fundamentelor Creștinismului

Civilizația ebraică apare pe scena istoriei în urmă cu aproximativ trei milenii și jumătate. Religia sa riguroso monoteistă conduce triburile de evrei la teritorializarea prin război în „Pământul Făgăduinței” și la crearea unui stat tipic teocratic. O religie care părea străinilor, cuceritorilor romani de exemplu, ca fiind de un fanatism și de un formalism excesiv și de neînțeles. Pedepsa cu moartea prin lapidare, aplicată cu ușurință pentru mărunte dispute pe probleme de terminologie și de cult, pentru „blasfemie” sau pentru încălcarea interdicțiilor din ziua de sărbătoare, părea de asemenea excesivă, ocupantul roman luând dreptul Sanhedrinului de a judeca procese în care se punea problema pedepsei capitale („Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni”, au zis membrii sanhedrinului către Pilat, vezi Ioan XVIII, 31), astfel încât, atunci când la Ierusalim apare un straniu profet din Galileea acuzat de blasfemie, acesta a trebuit să fie judecat și condamnat la moarte de către guvernatorul roman, la presiunea plebei manipulate. Totuși, cu tot formalismul său, acest cult a pătruns atât de adânc în ființa poporului evreu, încât i-a asigurat o supraviețuire miraculoasă în diaspora timp de aproape două milenii. Iudaismul este astăzi probabil singura civilizație vie până în prezent, dintre cele care au existat în mileniul al II-lea înainte de Hristos. Înfloritoarele civilizații de odinioară din Orientul Mijlociu, contemporane cu Moise (sec. XIV î. H.), Babilonia, Fenicia, vechiul Egipt – toate sunt demult praf și ruine.

¹ Nicolae Iuga, *Bisericile creștine tradiționale spre o Etică globală*, Ed. Grinta, Cluj, 2006, p. 53.

Creștinismul este o religie derivată din iudaism, de fapt a fost inițial o simplă sectă în cadrul iudaismului² și așa ar fi rămas, dacă nu ar fi existat fenomenul propovăduirii în lumea elenistică și romană prin apostoli. Desigur, se poate vorbi despre un patrimoniu spiritual comun iudeo-creștin dar, pe de altă parte însă, iudaismul și creștinismul se află într-o puternică și permanentă divergență asupra unui punct esențial: dacă Mesia a venit deja în lume în urmă cu două mii de ani, sau dacă doar de-abia de acum ar urma să vină, într-un viitor nedeterminat dar apropiat.

În context, s-a derulat și o campanie sistematică și bine disimulată de culpabilizare a bisericilor creștine și / sau de discreditare a fundamentelor creștinismului, campanie purtată cu mijloace care pot avea un mare impact de public, filme artistice sau scrieri (pretinse) de literatură de ficțiune. În doar câțiva ani, de la începutul acestui secol, a fost lansat pe piață filmul *Amen*, în care preotul catolic german din timpul celui de al doilea război mondial era pus pe picior de egalitate cu ofițerul SS, a fost scrisă și tradusă în multe limbi cartea *Codul lui Da Vinci*, în care întemeietorul religiei creștine era prezentat într-o postură exclusiv umană, ignobilă chiar, s-a pretins că au fost descoperite anumite oseminte, despre care șarlatani patentăți pretindeau că ar aparține neapărat lui Iisus fiul lui Iosif din Galileea, au fost proferate o seamă de blasfemii prin piese de teatru, încurajate sub pretextul libertății de exprimare etc., etc. Reacția bisericilor și a laicului creștin a fost relativ slabă. Mult mai viguroase au fost reacțiile lumii musulmane, față de blasfemiile proferate la adresa profetului Mahomed. Să ne imaginăm doar că astfel de lovituri ar fi fost aplicate și altor întemeietori de religie, lui Moise de exemplu, tot sub pretextul libertății de exprimare, atunci care ar fi fost reacția mediilor ebraice? S-ar mai fi admis că este vorba de libertatea de exprimare?

Ținta era, evident, slăbirea creștinismului, din toate țările și sub toate aspectele. Ceea ce ar însemna, în opinia unor comentatori avizați, o imensă greșală. Deoarece, așa după cum a arătat și Huntington: „Civilizația Occidentală ar putea să fie subminată, dacă va fi slăbită componenta sa centrală, creștinismul”³. Tentativele de a slăbi creștinismul pot fi eronate și dintr-un alt punct de vedere. Dacă prin denigrarea creștinismului se are în vedere o diminuare a naționalismului religios-creștin, acolo unde acesta mai există, de regulă în state foste comuniste cu populație ortodoxă, atunci scopul nu va putea fi atins nicidecum, pentru că atacarea fundamentelor creștinismului va avea un efect contrar și va duce la o escaladare a fundamentalismului religios. Exact același efect l-a avut și propaganda ateistă din timpul comunismului. Dacă prin denigrarea creștinismului se caută discreditarea catolicismului, nici acest obiectiv nu va fi atins, pentru că faptul nu face decât să crească la cote înalte resentimentele în sânul clerului și laicului catolic.

3. Erodarea din interior a Civilizației creștine contemporane

Mult mai eficiente în sens distructiv și mai nocive sunt însă acțiunile de erodare din interior a fundamentelor civilizației creștine. De exemplu în cultura europeană contemporană, post-modernă și post-creștină, indivizii sunt manipulați cu ușurință ca, în relațiile interpersonale de ordinul sexualității, să pună în prim plan componenta hedonistă. Educația permanentă în sensul pervertirii, dusă timp de câteva decenii, a dat roade. În Europa de azi aceste relații se practică având drept scop principal satisfacția libidinală, mai puțin regenerarea instituției familiei sau ideea de sacrament a uniunii bărbat-femeie indusă de religie. Viața sexuală, în mentalitatea occidentală de azi, este sustrasă oricărei normativități morale sau religioase. Omul occidental postmodern mediu este amoral și fals religios. Iar în ceea ce

² Mircea Eliade, *Istoria credințelor și ideilor religioase*, vol. II, ESE, București, 1986, p. 328.

³ S.P. Huntington, *Ciocnirea civilizațiilor*, Ed. Antet, București, 1999, p. 453.

privește latura juridică, obiectivul lui pare a fi unul singur, obținerea recunoașterii uniunii homosexuale ca fiind legală. De la homosexualitatea tolerată, privită ca o chestiune anormală și strict privată, s-a trecut treptat la impunerea ei agresivă, ca alegere normală și ca manifestare publică. Problema este o armă cu două tăișuri. Pe de o parte SUA și statele europene, din motive de calcul politic, încurajează homosexualitatea și manifestarea ei publică, deoarece un om rupt de tradițiile și de normativitatea moral-religioasă proprie este mai ușor de manipulat. Acesta se va simți total liber și cu adevărat liber, va ajunge la iluzia perfectă a libertății, întrucât este liber să-și aleagă „orientarea” sexuală. Îi ajunge. Individul captiv hedonismului sexual va fi o pradă relativ ușoară pentru manipularea politică circumstanțială și periodică. Pe de altă parte și pe termen lung însă este de prevăzut că homosexualitatea și libertinajul în speță sunt de natură să slăbească grav instituția familiei tradiționale și să conducă la o scădere progresivă a natalității, până la o catastrofă a civilizației occidentale.

Din acest punct de vedere, viitorul nu foarte îndepărtat al Europei va fi, demografic vorbind, adjudecat de către musulmanii poligami și de către micile comunități etnice care se vor încăpățâna să trăiască tradiționalist, în ipoteza că vor mai supraviețui astfel de comunități. În rest Europa, decrepită și simbolizată prin femeia cu barbă, se va scufunda singură în mocirlă, din cauza propriei sale depravări. Peste tot, lumea musulmană cunoaște o adevărată explozie demografică. Populația islamică a crescut, de la 12% din populația globului, cât reprezenta la anul 1900, la aproximativ 20% în anul 2000, în prezent atingând un procent și mai mare, dar imposibil de stabilit cu acribie. Frecvent, în țările islamice un singur bărbat, împreună cu cele 3 – 4 neveste legitime, formează o singură familie, care poate procrea până la 20 – 30 de copii. Pierderile reprezentate de tinerii morți în războaie sau în atentate sinucigașe sunt acoperite și depășite cu o repeziciune uimitoare. Astfel că ceea ce nu au reușit să facă împotriva Europei turcii cu sabia, timp de secole, vor face musulmanii aparent inofensivi, stabiliți legal în Europa de Vest, cu o sexualitate bine disciplinată moral-religios.

4. Iudaismul aspiră la statutul de religie cu importanță deosebită pe plan global. Noul Sanhedrin ca interfață între religie și politică

Din punct de vedere istoric⁴, Sanhedrinul sau Sinedriul (de la termenul grecesc *synedrion* – „a fi așezați împreună”, respectiv Consiliu) a fost o formă de guvernământ specifică a vechilor evrei, un organism colectiv de conducere în Israel, în principal cu atribuții religioase și juridice, un fel de Tribunal. Sanhedrinul central din Ierusalim, care funcționa ca o Curte Supremă de Justiție, era format din 71 de rabini, iar cele mai mici, din cetățile mai importante, din 23 de membri. În perioada celui de al Doilea Templu, Marele Sanhedrin din Ierusalim se întrunea zilnic, cu excepția sărbătorilor și a zilelor de sâmbătă, și își avea sediul într-o clădire anexă a Templului. Atribuțiile concrete ale Sanhedrinului priveau: reprezentarea în raport cu autoritățile imperiale romane, numirea judecătorilor în toată țara lui Israel, stabilirea calendarului, emiterea de acte normative cu privire la puritate (*kasher*), la strângerea recoltei, la zeciuială, la anul sabbatic, pronunțarea divorțului, trimiterea de emisari către comunitățile din diasporă, stabilirea impozitelor și a modalităților de colectare. După distrugerea celui de al Doilea Templu, Sanhedrinul și-a mutat sediul în mai multe cetăți din Galilea, apoi din cauza persecuțiilor romane a renunțat la denumirea de Sanhedrin, funcționând ca o școală, în cele din urmă fiind desființat explicit prin decret imperial în anul 358 după Hristos. De atunci nu a mai existat un Sanhedrin cu o autoritate universal recunoscută. Au existat în istorie, în Evul Mediu și în modernitate, mai multe încercări de reînviere a instituției Sanhedrinului, dar acestea nu s-a bucurat de succes.

⁴ <https://en.wikipedia.org/wiki/Sanhedrin>

Ultima dintre acestea, cu adevărat interesantă și importantă, a avut loc în contemporaneitate. În octombrie 2004, un grup de rabini reprezentând diverse comunități ortodoxe din Israel, au efectuat o ceremonie religioasă în orașul Tiberias, pe țărmul Mării Galileii, unde se presupune că s-ar fi aflat ultimul sediu al Sanhedrinului antic⁵. Aceștia au susținut, cu acea ocazie, că au pus bazele renașterii vechiului Sanhedrin, după principiile enunțate de către renumitul învățat medieval Moise Maimonides (1135-1204). Tentativa este controversată și este dezbătută în prezent în cadrul diferitelor comunități evreiești. Este o inițiativă relativ bine organizată, iar Noul Sanhedrin are deja o serie de obiective clar definite și niște organisme de lucru.

În cadrul Sanhedrinului renăscut există o Asociație numită „Mikdash Educational Center”, condusă de rabinul Hillel Weiss, care inițiază reconstruirea vechiului Templu din Ierusalim⁶, Cel de al Treilea Templu, și strânge deja fonduri în acest sens, cu cele mai neobișnuite mijloace (între altele a bătut o monedă de argint de 9,5 gr, cu chipul regelui persan Cyrus din antichitate, eliberator al evreilor din captivitatea babiloniană, și cu chipul lui Donald Trump, președintele SUA de azi). Actualul Sanhedrin nu a ezitat să ceară bani inclusiv de la creștini, precum și de la națiunile arabe bogate, în numele vechii lor înrudiri legendare, trimițându-le o scrisoare redactată în ebraică, engleză și arabă în acest scop. Iată un scurt fragment din această Scrisoare: „Dragi frați, fii distinși ai lui Ismael, mare națiune arabă! Cu ajutorul milostiv al Mântuitorului lui Israel, Creatorul lumii, declarăm că pașii lui Mesia se aud în mod evident și că a venit vremea să reconstruim Templul de pe muntele Moria, în Ierusalim, în vechiul său loc. Noi, evreii care susținem reconstruirea Templului, facem cerere către cei onorabili, care au fost numiți de către popor, să aducă făgăduințe și daruri în Templu, așa cum a profețit profetul Isaia”⁷.

Însă ideea renașterii Sanhedrinului nu este deloc simplă și este contestată chiar din interior. Se pune problema: după ce criterii se vor alege cei 71 de membri, având în vedere că Sanhedrinul va dispune de o putere religioasă uriașă și de o influență juridică și politică considerabile. Din momentul în care cei 71 de membri ai Sanhedrinului sunt nominalizați ca un fel de sindicat de inițiativă, personalitățile rabinice rămase pe dinafara acestui prim cerc de 71 vor contesta legalitatea sau împrejurările constituirii noului Sanhedrin. Una dintre aceste personalități a scris deja următoarele: „În ultimul an, am auzit mai multe persoane referindu-se la presupusa renaștere a unui Sanhedrin modern. Unii chiar au confundat sistemul religios al Israelului cu faptul că este un nou Sanhedrin, ceea ce nu este. În schimb, există un grup de evrei ortodocși care încearcă să restabilească vechiul Sanhedrin. Dar au ei autoritatea să decidă pur și simplu că sunt guvernământul Sanhedrin? Desigur că nu! Ei nu au nici o autoritate judiciară. Prin acest standard, orice grup de 23 sau 71 de evrei ar putea pretinde că sunt noul Sanhedrin”⁸. S-ar putea ca numai o intervenție fermă și categorică din partea statului Israel, respectiv recunoașterea de către stat a unei anumite componente a grupului de 71, să scoată lucrurile din încurcătură, să fie decisivă – și atunci va fi clară o fundamentare politică a instituției, iar Sanhedrinul va avea de jucat un rol politic internațional deosebit de important.

Pe de altă parte, o instituție cu atribuții de anvergură internațională, precum este noul Sanhedrin are nevoie și de o recunoaștere internațională, ceea ce grupul de rabini autodeclarați Sanhedrin au început să caute. În ultima zi a Sărbătorii de Hanuka din 2018, deci

⁵ <https://israelnews.arutzsheva>

⁶ <http://en.hamikdash.org.il/about/we-need-your-support/the-70-years-israel-redemption-temple-coin>

⁷ <https://kehilanews.com/2018/09/22/the-sanhedrin-seduction-and-third-temple-temptations-a-warning-to-christians>

⁸ <https://kehilanews.com/2018/09/22/the-sanhedrin-seduction-and-third-temple-temptations-a-warning-to-christians>

pe data de 10 decembrie 2018, Sanhedrinului a invitat reprezentanți ai 70 de popoare ale lumii (cifră simbolică, care ar constitui un fel de „civorum” de recunoaștere la nivel mondial) să se alăture Noului Sanhedrin în rugăciune. Din partea unor popoare au existat reprezentanți care au participat la ceremonie la Ierusalim, iar în alte cazuri au existat emisari ai Sanhedrinului care s-a deplasat la fața locului, în diferite țări creștine, unde au reușit să convingă episcopi să participe alături de evrei la Sărbătoarea de Hanuka.

La Ierusalim, punctul culminant a avut loc atunci când reprezentanți străini au urcat pe o scenă, pentru a semna public și solemn un acord cu Sanhedrinul⁹. Prin semnarea acestui acord națiunile respective, prin reprezentanții lor, au recunoscut gruparea în cauză ca fiind Sanhedrin și încă au mai recunoscut că „au răspuns unei chemări din partea Sinedriului lui Israel ca să însoțească poporul lui Yahve, în vederea reînființării Templului din Ierusalim ca o Casă de Rugăciune pentru toate neamurile (națiunile) lumii, așa cum acest lucru este profetizat în Biblie”. În afară de Ierusalim, acest act al piesei a fost jucat și în afara Israelului, în diferite țări de religie predominant creștină. De exemplu în România, la Iași, la sărbătoarea Hanuka din 3 decembrie 2018, alături de rabinul venit de la Ierusalim Iosif Wasserman, au mai fost invitați și au participat ÎPS Teofan, Mitropolitul Ortodox al Moldovei și Bucovinei, precum și Arhiepiscopul romano-catolic de Iași ÎPS Petru Gherghel. În alocuțiunea ținută cu acest prilej, Î. P. S. Petru Gherghel a binevoit să îi numească pe evrei „frații noștri mai mari”¹⁰, cam așa cum, pe vremea lui Stalin, sovieticii erau numiți de către activiștii locali din țările satelite URSS „frați mai mari”.

Evident faptul că evreii, prin liderii lor religioși, caută prietenia cu creștinii nu este în sine deloc un lucru rău, ci dimpotrivă, poate fi benefic pentru ambele părți, dar tendința aceasta se confruntă cu o problemă. Problema pentru un Sanhedrin care caută să obțină recunoaștere și donații de la creștini și de la musulmani pentru reconstrucția celui de al Treilea Templu la Ierusalim, este: cum se raportează acesta la întrebarea dacă Yeshua (Iisus Christos) este Mesia sau nu, respectiv dacă Mahomed este cel mai important profet al Dumnezeuului unic sau nu? Cei care cred că Yeshua este Mesia (creștinii), cum vor putea fi acceptați să participe activ la ritualul iudaic? Sau, cu alte cuvinte, cum este posibil un altfel de ecumenism, sub conducere iudaică, în cadrul căruia să poată fi acceptați și creștinii, precum și popoare de alte religii? Problema a fost rezolvată în stil talmudic, printr-un *distinguo*.

5. Înaltul Consiliu al Fiilor lui Noe

Un Departament din cadrul Sanhedrinului reînviat, alcătuit dintr-un număr de șapte mari rabini, se numește Înaltul Consiliu al Noahizilor (Fiii lui Noe) și a rezolvat problema în felul următor. A elaborat și dat publicității, la Ierusalim pe 10 decembrie 2018, o „Declarație către toate popoarele lumii”, în care popoarele sunt chemate să vină la Ierusalim ca să venereze Dumnezeul Vechiului Testament în ritualul mozaic și, concomitent, să transfere toată puterea religioasă, politică și juridică a lumii la Ierusalim, unde se propune înființarea unei organizații mondiale de gen ONU, dar pe fundamente biblice, precum și a unei Curți de Justiție Internațională după modelul celei de la Haga¹¹. Momentan, problema recunoașterii lui Yeshua ca Mesia este reinterpretată și apoi pusă între paranteze. Mai importante sunt condițiile obligatorii pe care trebuie să le întrunească ne-evreii pentru a participa la ritual mozaic împreună cu evreii, anume respectarea Celor Șapte Porunci ale lui Noe.

⁹ <https://kehilaneews.com/2018/09/22/the-sanhedrin-seduction-and-third-temple-temptations-a-warning-to-christians>

¹⁰ <https://www.marturisireaortodoxa.ro/printul-bisericii-mitropolitul-teofan-incurajat-sa-participe-la-implinirea-idealului-religios-al-mozaismului>

¹¹ <http://www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/90646>

Aceste șapte porunci ale lui Noe sunt: (1) *Shefichat damim* - Să nu ucizi. (2) *Gezel* – Să nu furi. (3) *Avodah zarah* – Să nu te închini la idoli (dumnezei falși). (4) *Gilui arayot* – Să nu fii imoral sexual (angajat în incest, sodomie, bestialitate, castrare și adulter). (5) *Birkat Hashem* – Să nu iei numele lui Dumnezeu în deșert. (6) *Dinim* – Să respecti legile (să ai Curți de Justiție și Justiția să fie aplicată în mod corect). (7) *Ever Min HaChai* - Nu mânca o parte a unui animal viu. Prin urmare, oricine primește toate aceste șapte reguli în mod solemn în fața unei curți rabinice are un statut special în iudaism. Chiar dacă nu sunt evrei, ei au intrat într-un „parteneriat deplin” cu evreii în serviciul lui Dumnezeu și pot sluji la Templu împreună cu evreii.

În *Declarația Consiliului Fiilor lui Noe*¹² se spune, între altele: „Numele Israel, prin care Iacov a fost chemat și toți urmașii săi după el, indică legătura poporului Israel cu Creatorul și această legătură este întărită și prin cântatul Cântului lui Dumnezeu, care se realizează prin Cartea Psalmilor. Scopul cel mai înalt al cântecului este să laude pe Creator [...]. (1) Toată omenirea trebuie să se pregătească pentru ziua în care Domnul va împărăți în Sion, când popoarele vor face pelerinaje la Ierusalim pentru a lua parte la slujirea din Templu. (2) Învățații ne spun că lumea se sprijină pe trei stâlpi: Pe Tora, pe slujirea la Templu și pe faptele bune ale dragostei. Fără slujirea la Templu, lumea e ca un tron care stă pe două picioare. (3) Suntem foarte aproape de ziua pe care profeții lui Israel au anunțat-o, în care Dumnezeul lumii, Creatorul a toate, va fi chemat de către lume cu numele Dumnezeului lui Israel, deoarece numai Israel a rămas atașat de El. (4) Omenirea a creat religii precum creștinismul și islamul ca instrumente de-a lungul istoriei pentru a apropia omenirea de această zi, când toată lumea Îl va recunoaște pe Dumnezeul lumii descoperit pe Muntele Sinai. (5) Chemarea lui Dumnezeu de a întoarce poporul Său în țara Sa va demonstra că credința unor națiuni că Israel a fost în exil ca pedeapsă este greșită. Exilul a existat doar pentru ca Israel să servească drept exemplu popoarelor de slujire a lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost exilul, Mahomed nu l-ar fi cunoscut pe Dumnezeu și ar fi fost idolatru ca și ceilalți frați ai săi. Dacă nu ar fi fost evrei în Roma, aceștia ar fi rămas idolatri până astăzi. *Tora* a fost tradusă în greacă și popoarele au copiat cuvântul lui Dumnezeu pentru că existau evrei în exilul egiptean. (6) A venit momentul ca poporul Creatorului să revină în țara sa, iar de aici lumina să se răspândească în întreaga lume. Iar când o vom merita, când Templul va fi restaurat și construit pe locul său, atunci toate popoarele vor realiza și mai mult că a venit momentul să I se închine lui Dumnezeu. Criza religiei de astăzi este o pregătire pentru adevărata adorare a lui Dumnezeu. (7) În concluzie, oricine dorește să ne însoțească, să ne fie partener în slujirea lui Dumnezeu și să aibă legături cu poporul nostru, trebuie să creadă în Dumnezeul descoperit pe Sinai și să fie ca poporul lui Israel, care a fost prezent acolo, și a rămas până astăzi prezent. Vedem lucrarea lui Dumnezeu clar în minunea creării statului Israel, care a renăscut la două mii de ani după distrugerea sa. Tuturor celor ce ne însoțesc le revine sarcina să încerce tot posibilul pentru a răspândi credința potrivit profeților, așa cum evreii au păstrat și respectat cuvintele acestora, și să prevină răspândirea religiilor făcute de oameni. Cei care fac acest lucru trebuie să îi ajute pe evrei să respecte ceea ce Dumnezeu le-a poruncit. Dumnezeu cere de la evrei mult mai mult, mai mult decât a cerut popoarelor, dat fiind faptul că evreii vor sluji ca preoți ai umanității. Iar celelalte popoare nu ar trebui să încerce să influențeze poporul lui Dumnezeu să accepte religiile lor”¹³.

¹² Adam Eliahu Berkowitz în: <https://www.breakingisraelnews.com/117830/70-nations-hanukkah-altar-third-temple>

¹³ <https://www.marturisireaortodoxa.ro/printul-bisericii-mitropolitul-teofan-incurajat-sa-participe-la-implinirea-idealului-religios-al-mozaismului> Traducerea în limba română a Declarației a fost preluată după administratorul acestui site, Mihai-Silviu Chirilă.

Secretarul Sanhedrinului, Rabinul Dov Stein vorbește chiar despre nevoia de a desființa Organizația Națiunilor Unite, care este depășită de evoluțiile din lumea contemporană și de a o înlocui cu o organizație controlată de un Sanhedrin dispus să colaboreze cu toate națiunile lumii. „Acum trăim într-o perioadă când amenințările sunt globale și nu se limitează la o singură țară. Acest lucru este valabil pentru arme, probleme de mediu și chiar probleme sociale. Soluțiile trebuie să provină dintr-un efort universal. Organizația Națiunilor Unite a eșuat în mandatul său, prin respingerea lui Dumnezeu ca Creator și a Legilor lui Noe ca fiind legi comune tuturor oamenilor [...]. Trebuie să reeducăm lumea pentru a aborda aceste probleme. Avem nevoie de o organizație universală care să se întoarcă la Biblie, să reeduce lumea. Aceasta nu este o inițiativă religioasă. Aceasta este o inițiativă națională, cu fiecare națiune care aduce aspectul său special, toate națiunile care se reunesc la Ierusalim, unde a fost creată lumea”¹⁴. La fel ar sta lucrurile și cu Curtea Internațională de Justiție de la Haga, care ar trebui reconstruită pe principii biblice. Cele mai importante instituții internaționale de azi, cea politică (ONU) și cea juridică (Curtea Internațională de Justiție) ar trebui regândite și mutate la Ierusalim, să funcționeze sub autoritatea Templului.

6. Comentarii la Declarația Consiliului Fiilor lui Noe

(a) Declarația ne arată clar că poporul evreu de azi își asumă explicit o misiune mesianică globală, pe baza profetilor vetero-testamentari, de răspândire în întreaga lume a învățăturii biblice mozaice. Baza se află în profetia lui Isaia: „Poporul care umbla în întuneric a văzut lumină mare și peste cei ce locuiesc în umbra morții lumină va răsări (IX, 2)¹⁵, precum și în capitolul 56 din același profet, care se referă la chemarea tuturor popoarelor la mântuirea adusă de Mesia. (b) Această misiune cheamă toate popoarele la împreună-slujirea aceluiași Dumnezeu, fără a fi nevoie ca ele să fie convertite la iudaism, în baza respectării poruncilor legii morale a lui Noe¹⁶, fiind de ajuns faptul că Îl recunosc pe Dumnezeu Vechiului Testament ca Dumnezeu adevărat. (c) Tot exilul de două mii de ani al poporului evreu nu a fost, cum se susținea în Evul Mediu creștin, o pedeapsă de la Dumnezeu pentru poporul evreu, ci dimpotrivă o misiune dată acestui popor, de pregătire a popoarelor lumii pentru a accepta adevărata religie. (d) Creștinismul și Islamismul sunt două religii care au fost create în scopul de a pregăti lumea pentru ziua în care mozaismul va fi religia universală a întregii omeniri. Deci, invers față de cum sunt concepute lucrurile în religia creștină: nu Mozaismul este o pregătire a lumii pentru primirea revelației Creștine, ci invers. (f) Criza actuală a religiilor este o pregătire pentru adevărata adorare a lui Dumnezeu, pe care o va aduce instaurarea unei religii Mozaice universale la Ierusalim, pe muntele Sion. Ateismul, materialismul și modul de viață secularist ar putea fi considerate ca pregătitoare pentru noua religie Mozaică, s-ar putea spune chiar că au fost create intenționat, cu scopul de a slăbi celelalte religii, în așa fel încât popoarele să fie pregătite pentru a primi o nouă spiritualitate. (g) Rabinii evrei vor fi viitorii preoți ai întregii umanități. Cheltuielile legate de întreținerea lor, a Templului, a Sanhedrinului cu departamentele sale și cu instituțiile subordonate vor cădea în sarcina tuturor națiunilor care vor respecta poruncile lui Noe.

Concluzii

¹⁴ <https://www.breakingisraelnews.com/116619/sanhedrin-jerusalem-mayor-temple>

¹⁵ După *Tora*, Ed. 2004, Londra.

¹⁶ Mihai-Silviu Chirilă în: <https://www.marturisireaortodoxa.ro/printul-bisericii-mitropolitul-teofan-incurajat-sa-participe-la-implinirea-idealului-religios-al-mozaismului>

Prin urmare, s-ar putea ca de aici înainte problema ecumenismului să se pună altfel. Până acum se vorbea de ecumenism ca despre un ideal de unire a tuturor creștinilor. Acuma, prin recenta Declarație a Sanhedrinului din 10 decembrie 2018, toți creștinii sunt invitați să participe la cultul restaurat al celui de-al Treilea Templu, ca în adevăratul ecumenism, în calitate de parteneri ai evreilor care se închină Aceluiași Dumnezeu unic, revelat pe Muntele Sinai. În consecință, ce viitor ar putea să mai aibă Creștinismul? Sau problema ar putea fi pusă altfel: cum este posibilă împăcarea tuturor, evrei și neevrei, în ideea mesianică? Deocamdată, răspunsul este negativ, atâta timp cât evreii și creștinii înțeleg prin Mesia lucruri diferite¹⁷. Dar este posibilă oare o reducere a divergențelor și o apropiere a pozițiilor, până la ajungerea la un numitor comun? Se pot oare construi punți de legătură între Iudaism și Creștinism, fără a fi însă compromisă Evanghelia? Și dacă da, cum anume? Este adevărat că există mulți creștini, cu dragoste față de Israel și profeția biblică, și aceștia par a fi fascinați de ideea de reconstrucție a Templului¹⁸, dar ei nu judecă lucrurile realist și în perspectivă istorică.

Pe de o parte, prin „Mesia” evreii înțeleg altceva decât creștinii. În ebraică, cuvântul „Yeshua” are semnificația „Dumnezeu este Cel care mântuiește” (sau dă mântuirea), sens cu care apare și la creștini: Fecioara Maria „va naște fiu, căruia îi vei pune numele Iisus, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (în Evanghelia după Matei, I, 21), dar apare foarte frecvent și în scrierile Vechiului Testament, de peste 150 de ori. Totodată, vechii evrei aveau și o altă noțiune, aceea de „Mesia” (în ebraică: HaMashiach, adică „Unsul lui Dumnezeu”), care trebuia să fie un erou eliberator și care era așteptat ca un eliberator politico-militar al poporului lui Israel. În greaca veche, termenul este tradus prin „Christos”, care înseamnă același lucru: Unsul lui Dumnezeu. Astfel că, la momentul venirii lui Iisus în lume, se pune public și în mod acut problema dacă Yeshua este Mashiach, în termeni ebraici, respectiv în termeni creștini dacă Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu (Mt., XXVI, 63), ceea ce Iisus a recunoscut fără ezitare (Mt., XXVI, 64), fapt care a fost taxat de către Sanhedrin drept blasfemie și, în consecință, conducătorii evreilor au cerut lui Pilat condamnarea Sa la moarte.

Azi însă, rabini avizați nu mai susțin numai ideea unui Mesia ca erou politico-militar, ci dau noțiunii de HaMashiach o cu totul altă interpretare, de ordin alegoric și simbolic¹⁹. Există – se spune – și un iudaism mesianic, care poate admite că Mesia cel așteptat a venit deja în urmă cu două mii de ani, așa cum cred și creștinii, dar nu a venit ca un Dumnezeu nou al creștinilor, ci ca un legământ nou al evreilor cu Dumnezeu lor cel vechi revelat pe Muntele Sinai. Iahve le-a promis evreilor prin profeți (Ieremia, XXXI, 1-14), că le vor fi iertate toate păcatele lor, dar iertarea păcatelor nu se poate face oricum, ci numai prin sacrificiu. Iar „sacrificiul anual [de sânge animal] nu a putut realiza acest tip de iertare pentru totdeauna. Doar sângele sacrificiului [lui Mesia] ar putea face acest lucru o dată pentru totdeauna [...]. Acesta este un nou legământ care este promis Poporului lui Israel, și apoi prin acesta se răspândește la națiunile lumii și pentru toți oamenii. Acesta este Yeshua Mesia lui Israel, prezis de profeții evrei. Când poporul evreu îl îmbrățișează și îl primește pe Yeshua, evreii nu se convertesc la creștinism, ci ei îl regăsesc pe Mesia al lor, făgăduit în Scripturile lor! Ei rămân evrei, dar l-au găsit și pe Mesia!”²⁰. Există deci și o credință evreiască în

¹⁷ <https://kehilaneews.com/2018/09/22/the-sanhedrin-seduction-and-third-temple-temptations-a-warning-to-christians>

¹⁸ <https://kehilaneews.com/2018/09/22/the-sanhedrin-seduction-and-third-temple-temptations-a-warning-to-christians>

¹⁹ Vezi de exemplu Rabi Jonathan Bernis, în: <https://www.jewishvoice.org/read/blog/ten-biggest-lies-about-yeshua-his-jewishness-and-what-some-call-jewish-christianity>

²⁰ <https://www.jewishvoice.org/read/blog/ten-biggest-lies-about-yeshua-his-jewishness-and-what-some-call-jewish-christianity>

Mesia, care a venit în lume deja în urmă cu două mii de ani, ca fiind acel Yeshua care s-a jertfit voluntar pentru iertarea tuturor păcatelor lumii. Deci există și un „creștinism evreiesc”, ca termen pentru a descrie această credință evreiască în Yeshua, în consecință poporul evreu nu trebuie să se mai convertească la creștinism, pentru că ei sunt evrei care l-au recunoscut pe Iisus ca Mesia, pe care îl așteaptă de mult poporul evreu. Și, prin reciprocitate, pot exista și creștini care respectă cele șapte porunci ale lui Noe și care împărtășesc această concepție mesianică. Acest fel de creștini nu trebuie să se mai convertească la iudaism, ci ei vor putea sluji împreună cu evreii la cel de al Treilea Templu, a cărui edificare este promisă.

Pe de altă parte, evreii nu ezită să îi taxeze pe creștini că nu ar fi riguroși monoteiști, ci că ar fi un soi de politeiști deghizați. Există și specialiști în istoria religiilor care fac un inventar amănunțit al divinităților creștine ca religie politeistă²¹. Același rabin Jonathan Bernis scrie că: „Am învățat că creștinii cred în trei zei: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Și aceasta este o înșelăciune și o piedică pentru evrei care, chiar dacă nu sunt religioși, știu un lucru: Dumnezeu este Unul”²², ceea ce le-ar impune creștinilor practic să renunțe la specificul religiei lor, respectiv la teologia Sfintei Treimi, dacă vor să se apropie de iudaism și să slujească împreună cu evreii la cel de al Treilea Templu.

În altă ordine de idei, în Scrisoarea adresată urmașilor lui Ismael, adică musulmanilor, care formează „marea națiune arabă”, reprezentanții Sanhedrinului pretind că ziua sosirii lui Mesia este aproape, că „pașii lui Mesia se aud în mod evident și că a venit vremea să reconstruim Templul de pe muntele Moria, în Ierusalim, în vechiul său loc”. Dar faptul că sosirea lui Mesia se apropie – acest lucru pe ce se bazează? Există vreo profecie specială care să susțină acest lucru? Dacă da, atunci care este această profecie? Pentru că toate profeciile cunoscute, din profeți sau din Apocalipsă, sunt valabile practic pentru toate timpurile. Sau există simptome ale societății contemporane – simptome sociologice, economice, politice etc. – care ne-ar îndreptăți să spunem „a venit vremea!”, pentru că o astfel de convingere, că „a venit vremea!”, ne-ar incumba răspunderi uriașe. Dacă da, atunci care sunt aceste simptome?

În al doilea rând, cum se va reconstrui cel de al Treilea Templu în Ierusalim, pe „vechiul său loc”, după spusele Sinedriului? După cum se știe, pe locul vechiului Templu iudeu din Ierusalim, distrus de către romani în anul 70 d.H., s-a construit de către califii arabi în sec. VII d. H. o moschee, iar locul a ajuns să fie considerat de către musulmani al treilea loc sfânt al Islamului, după orașele lor sfinte, Mecca și Medina. O simplă intenție a autorităților statului Israel din anul 2000 de a efectua unele săpături arheologice, din interes pur științific, în apropierea complexului moscheii Al-Aqsa, locul fiind vizitat de către premierul israelian de atunci Ariel Sharon, a alimentat zvonurile și temerile populației arabe, că Israelul ar urmări de fapt să dărâme moscheea, ceea ce a dus la declanșarea unei revolte palestiniene sângeroase, cunoscută sub numele de a doua intifadă, soldată cu sute de morți și mii de răniți. Cine poate fi oare azi atât de naiv sau de lipsit de simțul realității să creadă că moscheea construită de către arabi pe Muntele Templului în urmă cu peste o mie trei sute de ani ar putea fi dărâmată fără probleme, pentru a face loc pentru reconstruirea Templului evreiesc?

²¹ http://www.badnewsaboutchristianity.com/db0_onegod.htm

²² <https://www.jewishvoice.org/read/blog/ten-biggest-lies-about-yeshua-his-jewishness-and-what-some-call-jewish-christianity>